

Het is een warme zomeravond en in het licht van een volle, heldere maan kijk ik, John Whitman Sutter, naar mijn vrouw, Susan Stanhope Sutter, die op haar paard Zanzibar rijdt over het uitgestrekte Stanhope Hall, het landgoed waar ze geboren is.

De opkomende zon is al helder en zet het landschap in een onaardse gloed, die alle kleuren in blauw- en wit-zilverachtige contouren verandert.

Susan rijdt tussen de hoge pijnbomen door naar het landgoed naast dat van ons, Alhambra, en ik vraag me af waarom én ik hoop dat de nieuwe eigenaar van Alhambra, maffiaddon Frank Bellarosa, er toestemming voor heeft gegeven.

Gigantische bomen werpen lange schaduwen over de weilanden en in de verte kan ik de grote, gestuukte villa zien, die helemaal donker is, afgezien van het licht achter de gesloten glazen deuren van een balkon op de eerste verdieping. Achter de deuren van dat balkon, zo weet ik, ligt de bibliotheek waar Frank Bellarosa in zijn lederen armstoel zit.

Als Susan vlak bij het huis is, stijgt ze af, bindt Zanzibar aan een boom vast en loopt door een klassiek ingerichte tuin vol nep-Romeinse ruïnes naar de rand van een langwerpige, marmeren zwembad.

Aan de andere kant van het bassin staat een standbeeld van Neptunus met zijn drietand stevig in zijn hand. Aan zijn voeten loopt water uit wijd openstaande bekken van stenen vissen in een grote albasten zeeschelp, die weer overstroomt in de vijver.

Aan deze kant van het zwembad, de kant het dichtst bij mij, staat een beeld van de maagd Maria, dat is nieuw en ik weet dat het daar is neergezet door de vrouw van Bellarosa, als tegenwicht voor die halfnaakte heidense god.

Er waait een zacht zoel briesje tussen de cipressen en de nachtvogels zingen hun lied. Het is een prachtige avond en Susan lijkt helemaal op te gaan in het maanlicht en de bekoorlijke tuin. Ik ga ook helemaal op in deze prachtige avond.

Als ik weer naar Susan kijk, is ze haar kleren aan het uittrekken die ze keurig, stuk voor stuk, over het beeld van de maagd hangt; dit verbaast en verontrust me.

Susan loopt naar de rand van het bassin, het briesje speelt met haar rode haar en ze kijkt naar haar naakte spiegelbeeld in het water.

Ik wil ook mijn kleren uittrekken en naar haar toegaan, maar zie ineens dat het licht in de bibliotheek is uitgegaan en dat de deuren naar het balkon nu openstaan, hoewel er niemand te zien is. Dit geeft me een vervelend gevoel, dus ik blijf waar ik ben, in de schaduw.

Dan zie ik het silhouet van een man tegen de witte muren van Alhambra met grote, energieke stappen naar het zwembad lopen. Terwijl hij dichterbij komt, herken ik Bellarosa in een zwarte kamerjas. Hij staat nu naast Neptunus en hij ziet onnatuurlijk bleek in het maanlicht. Ik wil Susan waarschuwen, maar er komt geen geluid uit mijn keel.

Susan ziet hem blijkbaar niet, ze staart nog steeds naar haar spiegelbeeld, maar Bellarosa staart naar Susan. Ik realiseer me dat die man naar het naakte lichaam van mijn vrouw kijkt.

Dit beeld lijkt te bevriezen, Susan en Frank zijn even onbeweeglijk als de beelden naast hen en ook ik sta als bevroren, ben niet in staat iets te doen, hoewel ik Susan zou moeten gaan beschermen. Dan zie ik dat ze zich van Bellarosa's aanwezigheid bewust wordt, maar ze doet niets. Dat begrijp ik niet; ze zou niet naakt voor deze man moeten willen staan. Ik word boos op haar, en op hem, er woedt een storm van woede door mijn hoofd, maar ik kan er geen woorden of geluiden voor vinden.

Terwijl ik kijk draait Susan zich om, weg van het zwembad en Bellarosa, en ik neem aan dat ze weggaat. Vervolgens draait ze haar hoofd mijn kant op, alsof ze iets heeft gehoord. Ik wil naar haar toegaan, maar ineens heft ze haar armen op en springt achterwaarts het zwembad in. Met lange, krachtige slagen zwemt ze naakt in het door de maan beschenen water naar Frank Bellarosa. Ik kijk naar hem en zie dat hij nu ook naakt is en zijn armen voor zijn borst heeft geslagen. Hij is een grote, sterke man en zoals hij daar in het maanlicht staat, is hij even imposant en bedreigend als de naakte stenen god naast hem.

Ik wil Susan waarschuwen, roepen dat ze terug moet komen, maar iets zegt me dat ik beter mijn mond kan houden – en goed moet opletten.

Susan is aan de overkant van het zwembad en klimt in de met water gevulde zeeschelp, zodat ze vlakbij het gigantische standbeeld van Neptunus staat. Ze kijkt omhoog naar Bellarosa, die zich aan de rand van het zwembad niet heeft bewogen, alleen zijn gezicht naar haar toe heeft gedraaid.

Ze kijken elkaar aan, onnatuurlijk bewegingsloos, tot Bellarosa in het ondiepe water van de zeeschelp stapt tot pal voor Susan.

Ze praten, maar ik hoor alleen het geluid van het overstromende water. Ik ben woedend, maar kan me toch niet voorstellen dat Susan hier uit vrije wil is en wacht tot ze weer in het water springt en bij hem vandaan zwemt. Maar hoe langer ze naakt voor hem blijft staan, hoe meer ik beseft dat ze daar met hem heeft afgesproken.

Terwijl ik alle hoop laat varen dat Susan in het water zal springen en weg zal zwemmen, knielt ze in het ondiepe water, draait haar gezicht naar Bellarosa's kruis en neemt zijn geslacht in haar mond. Haar handen grijpen zijn billen en duwen hem dichterbij haar gezicht.

Ik sluit mijn ogen en als ik ze weer opendoe ligt Susan op haar rug in de schelp, haar benen zijn wijd gespreid en hangen over de rand van de waterval. Bellarosa staat in het zwembad en begraaft zijn gezicht tussen haar benen. Ineens legt hij Susans benen over zijn schouders en lijkt uit het water op te rijzen terwijl hij in haar komt met een kracht die haar een kreet ontlokt. Hij blijft net zolang in haar stoten tot ze zo hard gilt dat ik ervan schrik.

‘Meneer Sutter! Meneer Sutter! Meneer, we gaan dalen. Maak u uw gordel vast, alstublieft.’

‘Wat...’

‘We gaan dalen,’ zei een vrouwenstem. ‘Wilt u uw gordel vastmaken en uw stoel rechtop zetten.’

‘O...’ Ik zette mijn stoel rechtop, maakte mijn gordel vast en constateerde dat Kleine Jan ook rechtop stond. Mijn god. Wat een afgang. Waar kwam dat door...? Maar toen herinnerde ik me mijn droom...

Ik heb Susan nooit gevraagd hoe, wanneer en waar haar affaire met Frank Bellarosa is begonnen – dat is geen informatie die iemand tot in de details wil weten – maar het was iets wat ontbrak aan wat ik wél wist. Mijn peut, als ik die zou hebben, zou zeggen dat mijn droom een onbewuste poging was om dat hiaat op te vullen – het ontbrekende stukje van de affaire. Niet dat het nu nog belangrijk was, tien jaar na onze scheiding. In juridisch jargon: ik beschuldigde haar van overspel

en zij gaf het toe. De staat verlangde geen sappige details of een uitgebreide verklaring en ik ook niet.

British Airways vliegt van Londen naar New York over de baai van Long Island en daalt dan naar John F. Kennedy International Airport. Het was een zonnige dag, 's middags iets na vieren, maandag 27 mei en ik herinnerde me dat het vandaag Memorial Day was in Amerika. Onder me, aan de noordelijke kust van Long Island, kon ik de plek zien die Gold Coast heet, de plek waar ik gewoond heb, tien jaar geleden. Waarschijnlijk kon ik, als ik heel goed keek, de twee buurlandgoederen Stanhope en Alhambra zien.

Ik woon nu in Londen en de reden van mijn terugkeer naar Amerika is een oude dame die op sterven ligt en misschien wel is overleden tijdens mijn zeven uur durende vlucht. In dat geval ben ik in ieder geval op tijd voor haar begrafenis, waar ik ook Susan Stanhope Sutter zal terugzien.

De aanwezigheid van de overledene in de doodskist zal ons verleiden tot diepere gedachten over de vluchtigheid van het leven en ons doen terugdenken aan de vele teleurstellingen, boosheden en vormen van verraad die we maar niet kunnen loslaten. Helaas nemen we dit soort dingen meestal mee in ons eigen graf of naar het graf van diegenen die we bij hun leven niet konden vergeven.

*Susan.*

Maar nu en toen vinden we het in ons hart beter om te vergeven en dat kost helemaal niets, behalve dan een beetje trots. Misschien was dat het probleem.

Ik zat aan stuurboordkant van de businessclass en alle hoofden waren naar de raampjes gedraaid, gericht op de skyline van Manhattan. Het is echt een indrukwekkend gezicht vanaf zo'n drie-, vierduizend voet en net zoals negen maanden geleden was de hoofdattractie voor degenen die de stad kenden het ontbrekende stuk skyline. De laatste keer dat ik naar New York vloog, een paar weken na 9/11, rookten de puinhopen nog. Deze keer hoefde ik niet te kijken, maar de man naast me zei: 'Daar stonden de Towers. Daar, links.' Hij wees voor me langs. 'Daar.'

Ik antwoordde: 'Weet ik,' en pakte een tijdschrift. De meeste mensen die ik nog ken hier in New York hebben me verteld dat ze door 9/11 hun leven opnieuw onder de loep hebben genomen en dat ze dingen in perspectief hebben gezet. Dat is een goed plan voor de toekomst, maar verandert niets aan het verleden.

De British Airways-vlucht begon aan zijn laatste afdaling naar Kennedy en een paar minuten later raakten de wielen de grond.

De man naast me zei: 'Het is goed om weer thuis te zijn.' En vroeg: 'Is dit thuis voor u?'

'Nee.'

Zo meteen zit ik in een huurauto, op weg naar de plek die ik ooit thuis noemde, maar die nu door de tijd gedeeltelijk uit mijn geheugen is gewist. Waarmee ook veel te veel goede herinneringen verdwenen zijn, waardoor de harde, gemene, hiervoor genoemde teleurstellingen, boosheden en vormen van verraad overbleven.

Het vliegtuig remde en taxiede naar de terminal.

Nu ik hier ben en blijf tot na de begrafenis, moet ik misschien de tijd gebruiken om het verleden te verzoenen met het heden – misschien dat ik dan betere dromen heb op mijn retourvlucht.

## HOOFDSTUK I

Sinds mijn terugkeer uit Londen was er een week verstreken. Ik zat aan de tafel in de eetkamer van de kleine portierswoning van Stanhope Hall, het vroegere landgoed van mijn ex-vrouw, en bladerde door paperassen, familiefoto's en brieven die ik daar de afgelopen tien jaar bewaard had.

Na mijn scheiding van Susan had ik een oude droom waargemaakt door met mijn zeilboot, een bijna vijftien meter lange Morgan-kits, de *Paumanok II*, een wereldzeilreis te maken die drie jaar geduurd had. *Paumanok* is het inheemse, Indiaanse woord voor Long Island, en mijn illustere voorvader Walt Whitman, een geboren Long Islander, gebruikte het woord soms in zijn poëzie – en als oom Walt een bijna vijftien meter lang jacht had gehad, dan weet ik zeker dat hij dat de *Paumanok* zou hebben gedoopt en niet *I hear America Singing*, wat veel te lang is om op de boeg te schilderen, of *Leaves of Grass*, wat niet erg zeewaardig klinkt.

Maar goed, mijn laatste haven was Bournemouth, Engeland, van waaruit mijn andere vroege voorvaderen, de Sutters, drie eeuwen eerder naar Amerika waren gezeild.

Met de winter voor de deur, de zee die het uiterste van mijn botten vroeg, een geslonken bankrekening en een bevredigde reislust, verkocht ik de boot voor de helft van zijn waarde, vertrok naar Londen voor een baan en kwam terecht bij een Engelse advocatenfirma die op zoek was naar een Amerikaanse fiscale jurist, wat precies was wat ik in New York deed voor ik kapitein van de *Paunamok II* werd.

Ik legde een paar foto's van Susan op tafel en bekeek ze in het licht van de kroonluchter. Susan was, en is waarschijnlijk nog steeds, een knappe vrouw met lang, rood haar, opvallende groene ogen, vooruitstekende lippen en het perfecte lichaam van een amazone.

Ik pakte een foto van Susan op mijn eerste zeilboot, de *Paunamok I*, een tien meter lange Morgan waar ik gek op was, en die ik liever in de haven van Oyster Bay tot zinken had gebracht dan dat ik hem door de overheid liet opeisen wegens achterstallige belastingbetalingen. Volgens mij is de foto in de zomer van 1990 gemaakt, ergens in de baai van Long Island. Op de foto was het een prachtige dag en Susan stond poedelnaakt op het achterdek, met een hand bedekte ze haar rode schaamhaar, met de andere een borst. Ze keek quasi verbaasd en een beetje verlegen.

De aanleiding was een van Susans uitgewerkte seksfantasieën. Ik denk dat het idee was dat ik vanuit een kajak aan boord klom, haar daar alleen en naakt ontdekte en dan tot mijn seksslavin maakte.

Deze vrouw had niet alleen een geweldig lichaam, ze had ook een geweldige fantasie en een geweldig libido. Wat betreft de seksuele spelletjes, die hadden natuurlijk tot doel het echtelijk vuur brandend te houden en werkten zo'n twintig jaar perfect, omdat we al onze buitenechtelijke escapades met elkaar deden. Tenminste, dat was zo tot een nieuwe acteur, don Frank Bellarosa, naast ons kwam wonen.

Ik pakte de fles oude cognac die ik in het dressoir had gevonden en schonk wat bij de koffie in mijn mok.

De reden van mijn komst naar Amerika had te maken met de vorige bewoners van deze portierswoning, George en Ethel Allard, oude Stanhope-bedienden. George, een aardige man, was zo'n tien jaar geleden gestorven en zijn vrouw Ethel, niet zo aardig, lag nu in een hospitium en stond op het punt zich bij haar echtgenoot te voegen, tenzij George gepraat had met Sint Petrus, de bewaarder van de hemelpoort. 'Was mij niet eeuwige rust en vrede beloofd? Kan zij niet ergens anders naar toe? Ze hield altijd van warm weer.' Ik ben in ieder geval de executeur-testamentair van Ethels nalatenschap, dus moet ik die afwerken en bij haar begrafenis zijn.

De andere reden voor mijn terugkomst is dat deze portierswoning mijn officiële Amerikaanse adres is, maar helaas binnenkort wordt overgedragen aan Amir Nasim, een Iraanse meneer die nu al het hoofdgebouw van Stanhope Hall en veel van de grond bezit, inclusief deze portierswoning. Maar Ethel Allard bezat het zogeheten levenslange vruchtgebruik van de portierswoning, wat betekende dat ze tot haar dood gratis in de woning mocht wonen. Deze gratis woning had ze gekregen van de grootvader van Susan, Augustus Stanhope (omdat Ethel in de oertijden haar benen voor hem spreidde) en Ethel was zo aardig geweest om me er mijn spullen te laten neerzetten en me er een kamer

te laten huren als ik in New York moest zijn. Ethel haat me, maar dat is een ander verhaal. Hoe dan ook, Ethels recht op deze woning en op deze planeet loopt ten einde, dus moest ik vanuit Londen terugkomen, niet alleen om afscheid te nemen van Ethel, maar ook om een nieuw onderkomen voor mijn bezittingen te vinden en een nieuw officieel Amerikaans adres, wat blijkbaar een voorwaarde was voor het staatsburgerschap en voor crediteuren.

Dit is de eerste keer dat ik in New York ben sinds afgelopen september, toen ik uit Londen vertrok zodra er weer vliegtuigen vlogen. Ik verbleef toen drie dagen in de Yale Club, waarvan ik mijn lidmaatschap altijd had aangehouden vanwege mijn onregelmatige zakenreisjes naar New York, en ik was geschokt om te zien hoe stil, leeg en somber de grote stad was geworden.

Ik belde en sprak niemand. Ik had graag mijn dochter Carolyn gezien, maar die was direct na 9/11 haar appartement in Brooklyn ontvlucht naar haar moeder in Hilton Head, South Carolina. Mijn zoon Edward woont in Los Angeles. Dus liep ik drie dagen door de stille straten van de city en zag de rook opkringelen uit wat bekend zou worden als Ground Zero.

Uitgeput en verdrietig stapte ik in een vliegtuig naar Londen en vond dat ik het juiste had gedaan, zoals mensen denken als ze naar huis terugkeren van een familiebegrafenis.

In de maanden daarna ontdekte ik dat ik elf mensen kende die in de Twin Towers waren omgekomen, grotendeels vroegere burens en collega's, maar ook een goede vriend, die een vrouw en drie jonge kinderen achterliet.

En nu, negen maanden na 9/11, ben ik er weer. Alles leek weer normaal, maar dat was schijn.

Ik nam een slok van mijn koffie met cognac en keek naar de stapels papieren. Ik moest een heleboel doornemen en ik hoopte dat Ethel het nog even vol zou houden en dat meneer Nasim zijn portierswoning niet à la minute zou opeisen zodra Ethels levenslange vruchtgebruik ten einde was gekomen. Daar moest ik het maar met meneer Nasim over hebben; Ethel vragen om het vol te houden tot ik mijn papierwerk op orde had leek me wat ongevoelig en egocentrisch.

Omdat het 's nachts koud was en omdat ik geen papierversnipperaars bezat, had ik de open haard in de eetkamer aangemaakt. Van tijd tot tijd voedde ik het vuur met een brief of foto waarvan ik niet wilde dat mijn kinderen die zagen als ikzelf de pijp uit zou gaan.



In die categorie vielen deze foto's van hun moeder, wier naaktheid veel meer over haar hoofd dan over haar lichaam onthulde. Susan was een beetje gek, en is dat vast en zeker nog steeds. Eerlijk gezegd kon me dat niets schelen en dat was ook niet de oorzaak van onze echtelijke problemen. Ons probleem was overduidelijk haar affaire met onze buurman, de maffiadon. En om de dingen nog gecompliceerder te maken heeft ze hem doodgeschoten. Drie schoten. Eén in zijn kruis. *Ouch*.

Ik verzamelde de foto's en draaide mijn stoel naar de open haard. Iedereen heeft moeite om van dit soort dingen afscheid te nemen, maar ik kan je vertellen, als advocaat en als man, dat er niets goeds voortkomt uit dingen bewaren waarvan je niet wilt dat je familie of je vijanden die zien. Of je volgende liefhebbende partner.

Ik staarde in het vuur, zag de vlammen dansen tegen een achtergrond van beroete bakstenen en hield de foto's stevig vast.

Dus ze schoot haar minnaar neer, Frank 'de Bisschop' Bellarosa, *capo di tutti capi*, baas van alle bazen, en ze kwam ermee weg – juridisch in elk geval – dankzij enkele verzachtende omstandigheden, volgens het ministerie van Justitie.

Feit is dat justitie het moeilijk had, omdat de fout was gemaakt mevrouw Sutter onbepaald toegang te verlenen tot don Bellarosa, die huis-arrest had in zijn villa en terwijl hij zijn misdadigershart voor hen uitstortte en tevreden gesteld moest worden met de vrouw van een andere man.

Soms kan ik nog steeds een beetje kwaad worden over die zaak, zoals je misschien kunt begrijpen, maar ik ben er grotendeels wel overheen.

Ondertussen moest ik beslissen of deze trip een dodenwake was of een permanenter karakter zou krijgen. Ik had mijn CLE bijgehouden – een voortgezette juridische opleiding – en was nog steeds lid van de balie van New York State, dus ik had niet *alle* bruggen achter me verbrand; ik zou hier nog steeds kunnen werken. In mijn vorige leven was ik partner in ons oude familiebedrijf Perkins, Perkins, Sutter & Reynolds, nog steeds gevestigd op 23 Wall Street. Een historisch gebouw dat rond de voorlaatste eeuwwisseling een keer door anarchisten is gebombardeerd, wat bijna grappig is gezien de gebeurtenissen van 9/11.

De afgelopen zeven jaar had ik in Londen gewerkt voor het hierboven genoemde Engelse advocatenkantoor. Ik was daar hun Amerikaanse belastingman die uitlegde dat het belazeren van de Internal Revenue Service, de belastingdienst, een Amerikaanse traditie was. Dit was mijn wraak, omdat de IRS mijn leven had verziekt, omdat mijn vrouw met de

maffiadon neukte. Deze twee schijnbaar heel verschillende problemen stonden wel degelijk met elkaar in verband, zoals ik op hardhandige wijze mocht ontdekken.

Ik vermoed dat ik destijds op een kleine oneffenheid op mijn pad stuitte, een beetje tegenspoed in een verder aangenaam en bevoorrecht leven. Maar tegenspoed vormt het karakter en eerlijk gezegd lag het niet alleen aan Susan, aan Frank, aan de IRS of aan mijn stijve juridische partners; het lag gedeeltelijk ook aan mij, omdat ook ik van doen had gehad met Frank Bellarosa. Wat juridisch werk. Zoals hem verdedigen bij een moordzaak. Niet iets wat ik normaal gesproken deed als Wall Street-advocaat en zeker niet het soort zaak dat Perkins, Perkins, Sutter & Reynolds zou toejuichen. Daarom behandelde ik deze zaak vanuit mijn kantoor op Locust Valley, Long Island, maar daar werd snel doorheen geprikt toen de pers erbovenop dook.

Eraan terugdenkend moet ik toegeven dat ik besepte dat ik professionele en sociale zelfmoord ging plegen toen ik een maffiadon als cliënt accepteerde. Maar het was een uitdaging en ik verveelde me en Susan, die mijn contact met Frank Bellarosa goedkeurde en aanmoedigde, vond dat ik een uitdaging nodig had. Ik denk dat Susan zich ook verveelde en ik merkte later dat ze wat betreft Frank Bellarosa haar eigen agenda had.

En wat betreft Susan, via mijn zoon Edward kreeg ik te horen: ‘Mam heeft ons huis teruggekocht.’

Los van het slordige taalgebruik – ik heb dit kind naar de beste scholen gestuurd – wat Edward bedoelde was dat Susan het grote gastenverblijf op het Stanhope-landgoed had teruggekocht. Dit onderkomen – met zes slaapkamers – was bijna twintig jaar in het bezit geweest van mijn voorouders en ligt zo’n 500 meter verderop langs de hoofdweg naar het landhuis. Met andere woorden: Susan en ik waren nu burens.

Het gastenverblijf en vijf hectare land waren uit de honderddertig hectare van het Stanhope-landgoed losgeweekt door de vader van Susan, William, een zeldzame kwal, en bij akte aan Susan gegeven als bruidsschat. Ik was de bruidegom en heb me altijd afgevraagd waarom mijn naam niet ook op de akte stond. Waarschijnlijk moet je oud geld begrijpen om die vraag te kunnen beantwoorden. En moet je kwallen als William begrijpen. En dan heb ik het nog niet gehad over zijn kittige vrouw Charlotte, Susans moeder. Helaas blaken deze twee figuren van gezondheid; ze wonen en golfen in Hilton Head, South Carolina, waar ook Susan woont sinds dat ongelukkige ongeluk met die kogels, tien jaar geleden, die haar minnaar doodden.

Voor Susan naar South Carolina vertrok, verkocht ze het gastenverblijf aan een stel forensenyuppen uit ergens ten westen van de Hudson. Je weet dat je huwelijk in gevaar is als je vrouw het huis verkoopt en naar een andere staat verhuist. Maar feitelijk was ik degene die een eind maakte aan ons huwelijk. Susan wilde dat we bij elkaar zouden blijven, maakte de overduidelijke opmerking dat haar minnaar dood was en dat we hem nergens meer tegen het lijf zouden lopen. In feite beweerde ze dat ze hem daarom vermoord had: zodat wij samen konden zijn.

Dat was niet het hele verhaal, maar het klonk goed. Terugkijkend neem ik aan dat we bij elkaar hadden kunnen blijven, maar ik was veel te kwaad over haar overspel en mijn manlijk ego had een behoorlijke knauw gekregen. Ik bedoel: niet alleen onze vrienden, familie en kinderen wisten dat Susan een maffiadon neukte, maar de hele staat wist het godverdomme toen het in de kranten kwam: ‘Dode don deed het met rijke vrouw van advocaat.’ Of iets dergelijks.

Misschien was het ons gelukt als Susan had voorgesteld dat ik haar minnaar zou vermoorden. Maar ik zou er nooit zo goed mee zijn weggekomen als zij. Zelfs als ik op de een of andere manier de moordanklacht zou overleven – *crime passionnel* – dan had ik nog altijd heel veel uit te leggen aan don Bellarosa’s vrienden en familie.

Dus verkocht ze het huis en maakte mij dakloos, afgezien dan van die Yale Club in Manhattan waar ik altijd welkom ben. Maar in een zeldzaam moment van medeleven offerde Susan dat Ethel Allard, net weduwe geworden, misschien wel wat gezelschap in de portierswoning kon gebruiken. Eigenlijk was dat helemaal geen slecht idee en aangezien Ethel ook best een paar dollar aan huur kon gebruiken en een klusjesman die haar pas overleden man wilde opvolgen, betrok ik de logeerkamer en stalde mijn spullen in de kelder, waar ze de afgelopen tien jaar bleven staan.

Rond de lente van het jaar daarop had ik een financiële regeling met mijn partners gemaakt en van dat geld kocht ik de bijna vijftien meter lange Morgan die ik *Paumanok II* doopte. In die tijd werd met wederzijdse instemming ook mijn lidmaatschap van de Seawanhaka Corinthian Yacht Club beëindigd en dus zeilde ik de jachthaven uit en begon mijn driejarige odyssee op zee.

Odysseus probeerde thuis te komen, ik probeerde juist weg te komen. Odysseus wilde zijn vrouw zien, misschien wilde ik dat ook, maar dat gebeurde niet. Ik had tegen Susan gezegd dat ik ook in Hilton Head zou aanleggen en dat deed ik ook bijna, maar terwijl ik de kust al zag,

draaide ik de boot richting zee en keek alleen maar even achterom. Een keurige breuk. Geen spijt.

Ik gooide de naaktfoto's van Susan op tafel in plaats van in het vuur. Misschien wilde ze ze terughebben.

Ik schonk meer cognac bij de koffieprut en nam een slok.

Ik keek naar het grote, in een weelderige lijst gevatte, met de hand ingekleurde portret van Ethel en George Allard, dat boven de haard hing.

Het was hun trouwportret, gemaakt tijdens de Tweede Wereldoorlog. George heeft zijn witte marine-uniform aan en Ethel een witte trouwjurk, zoals toen de mode was. Ethel was destijds een stuk en ik snapte heel goed dat Susans opa, Augustus, toen lord Stanhope, het klassenverschil vergat en met een van zijn dienstmeisjes scharrelde. Het was uiteraard onvergeeflijk, op alle niveaus, zeker omdat George, een bediende van Stanhope, onder de wapens was geroepen en Amerika beschermde tegen het gele gevaar uit het Oosten. Maar zoals ik merkte als jongeman in de oorlog in Vietnam en ook nu in deze nieuwe oorlog: oorlog vernietigt de sociale structuur van een land en er wordt dan heel wat gescharreld en rondgeneukt.

Ik keek naar Ethels engelachtige gezicht op de foto. Ze was *echt* heel mooi toen. En alleen. En George was er een tijd niet. En Augustus was rijk en machtig. Maar hij was, tenminste volgens de familieoverlevering, geen achterbakse, arrogante kwal als zijn eigen zoon, mijn ex-schoonvader William. Volgens mij was Augustus gewoon geil (dat zit in de familie) en als je naar een foto van Augustus' vrouw kijkt, Susans oma, dan snap je wel waarom Augustus buiten de deur pieste. Susan heeft haar schoonheid van haar moeder Charlotte, die nog steeds knap is... en dom.

Trouwens, wat betreft hersenen en schoonheid: mijn kinderen hebben beide en vertonen niet de Stanhope-neiging om door te draaien. Ik vertel graag dat mijn kinderen meer op mijn familie lijken, maar ook mijn ouders waren geen goed voorbeeld van mentale sterkte. Volgens mij ben ik geadopteerd. Ik hoop en bid dat ik het zo is.

Mijn vader Joseph overleed toen ik op zee was en ik kon niet op zijn begrafenis zijn. Moeder heeft me dat nooit vergeven. Maar dat is niets nieuws.

Wat betreft kinderen, ouderschap en erfelijkheid: Ethel en George hadden een kind, een dochter, Elizabeth, een aardige vrouw, ze woont in de buurt. Elizabeth heeft de schoonheid van haar moeder, maar lijkt genoeg op George om mij gerust te stellen op het gebied van nog meer Stanhope-erfgenamen.

Ik bekijk dit op de lange termijn, omdat mijn kinderen Stanhope-geld zullen gaan erven. Ze verdienen wat geld, omdat ze hun hele leven met opa en oma moesten optrekken. Ik eigenlijk ook, maar een in erfvetten gespecialiseerde rechtbank zou deze claim van mij op het Stanhope-landgoed – als vergoeding toe te kennen voor het jarenlang verdragen van Williams bullshit – wel eens te frivool kunnen vinden.

Hoe dan ook, er is hier sprake van geschiedenis – mijn eigen familie gaat driehonderd jaar terug op Long Island – en die geschiedenis is doorvlochten als de klimop die de portierswoning en het gastenverblijf bedekt: interessant vanuit de verte, maar het verbergt de vorm en structuur, en uiteindelijk vreet het de stenen en het cement weg.

F. Scott Fitzgerald had het niet zo heel erg bij het verkeerde eind toen hij niet zo heel erg ver hier vandaan in *The Great Gatsby* concludeerde: ‘En zo gaan we door, als schepen tegen de stroom in, telkens weer in het verleden teruggeworpen.’ Amen.

Terwijl ik naar de cognac tastte, ontdekte ik een stapeltje oude ansichtkaarten die met een elastiekje samengebonden waren en ik trok er een kaart uit. Het was een gewone Hallmark-verjaardagskaart en onder de voorgedrukte tekst over liefde, geluk en toewijding, had Susan geschreven: ‘John, je hebt er geen idee van hoe vaak ik ’s ochtends wakker word en alleen maar naar je staar zoals je naast me ligt. Dat zal ik de rest van mijn leven blijven doen.’

Ik pakte het hele bundeltje kaarten en wierp het in het vuur.

Ik stond op, liep naar de keuken en schonk nog een kop koffie in. Toen liep ik via de achterdeur naar buiten en bleef op de veranda staan. Ik zag de lampen branden in het gastenverblijf waar ik vroeger met mijn vrouw en kinderen woonde. Ik keek heel lang, liep toen naar binnen en ging weer aan de eettafel zitten. Ik wist dat het niet makkelijk zou zijn, maar ik wist echt niet dat het zo moeilijk zou worden.